

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupeného JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, proti žalovanému: **Finanční ředitelství Brno**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2008, č. j. 29 Ca 25/2008 - 111,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2008, č. j. 29 Ca 25/2008 - 111, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2003 č. j. FŘ-6873/2001/FŘ/130, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 28. 6. 2001, č. j. 143088/01/303912/2629, doměřujícím na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí r. 1996 částku 74 250 Kč.

Je třeba předeslat, že krajský soud v této věci rozhodoval opakovaně. První rozsudek krajského soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 29 Ca 135/2003 - 45 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2006, č. j. 2 Afs 124/2005 - 77 pro porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., tedy z důvodů rozhodnutí bez jednání přes nesouhlas žalobce. Druhý rozsudek krajského soudu ze dne 18. 10. 2008, č. j. 29 Ca 137/2006 - 28 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2007, č. j. 2 Afs 13/2007 - 73 pro nepřezkoumatelnost spočívající zejména v nesrozumitelnosti při rozporných údajích o skutkovém stavu a pro nepodloženost právních závěrů.

Třetím rozsudkem, napadeným touto kasační stížností, krajský soud žalobu opět zamítl. Soud označil za rozhodující skutečnost, že ohledně předmětných faktur č. 3/96 (vystavena společností HAŠ, v. o. s.) a č. 960193 (vystavena společností KOREX, spol. s r. o.) nebyly vyvráceny pochybnosti správce daně o uskutečnění zdanitelných plnění. Neuznal

důvodnými námitky nesprávného hodnocení důkazů žalovaným a vyloučil možnost vlivu podání žalobcova otce týkající se jiných zdaňovacích období a jiných zdanitelných plnění. Námitku prekluze označil krajský soud za opožděnou s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je rozhodnutí o dani po uplynutí zákonné lhůty nezákonností, jež musí být řádně namítána v žalobě či v žalobní lhůtě.

Stěžovatel v kasační stížnosti k neuznané námitce prekluze poukazuje na rozpornost názoru krajského soudu s nálezem Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 545/07. Je mu sice známo i usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 9 Afs 86/2007, v němž má rozhodnutí krajského soudu oporu, nicméně přesto setrvává na námitce promlčení. Možnost uplatnění této námitky kdykoliv za řízení totiž zopakoval Ústavní soud i v dalším nálezu sp. zn. III. ÚS 1420/07. Pokud by soud námitku prekluze zkoumal, musel by zjistit, že lhůta k vyměření daně skončila 31. 12. 2002 a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno a nabylo právní moci až v roce 2003. Za vyloučené považuje přetržení lhůty úkony provedenými v odvolacím řízení, v němž byl sice prováděn výslech svědka, ale ke zjištění stále týchž skutečností, které byly předmětem daňové kontroly. K tomu poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 52/2005 - 94, stanovící předpoklady, za nichž lze považovat úkon správce daně za úkon směřující k vyměření daně a tudíž přerušující lhůtu. Jazykovým výkladem tohoto závěru lze podle stěžovatele dospět k závěru, že úkony provedené v odvolacím řízení vůbec nenaplňují tento cíl a tudíž nemohou mít ani vliv na běh lhůty. Dále stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, podle něhož rozhodnutí správce daně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud porušil zásadu bezprostřednosti soudního řízení, pokud vycházel jen z písemných podkladů a odmítl vyslechnout navržené svědky. Názor, že by jejich výslech nemohl přinést nic podstatného je nepřipustnou předběžnou selekcí důkazů, která vedla k neúspěchu ve sporu. Na jedné straně je stěžovateli vytýkáno, že neunesl důkazní břemeno, na straně druhé mu není umožněno svá tvrzení svědecky prokázat. Konkrétně se jedná o svědka K., V., H. a zejména H1. Postup krajského soudu tak trpí zásadní vadou řízení.

Nakonec stěžovatel poukazem na předchozí kasační stížnost činí součástí této kasační stížnosti veškeré námitky dříve uvedené, vyjma námitky nepřezkoumatelnosti, neboť Nejvyšším správním soudem dosud nebyly vypořádány.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje především na skutečnost, že kasační stížnost v rozporu s ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahuje tzv. stížní body, tedy skutkové a právní důvody, pro které považuje napadený rozsudek za nezákonný. Stěžovatel nejprve shrnuje judikaturu a dále věcně namítá neprovedení výslechu svědků, přičemž návrh na výslech svědka H1 a V. ani nebyl obsahem žaloby. Takto nekvalifikované tvrzení podle žalovaného nelze považovat za řádné stížní body, ale za jiné důvody ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stejně tak pouhý odkaz na jinou kasační stížnost nelze považovat za naplnění požadavků § 106 odst. 1 s. ř. s. Z těchto důvodů by měl Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítnout. Pro případ neztotožnění se s tímto názorem, žalovaný k věci uvádí, že nárok na odpočet daně má podle § 19 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, plátce jen na základě řádného daňového dokladu vystaveného plátcem daně. Skutečnosti, které daňový subjekt tvrdí, pak musí také podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) také prokázat. V daném případě se jednalo o dvě faktury (č. 3/96 ze dne 11. 10. 1996 a č. 960193 ze dne 25. 11. 1996), u nichž stěžovatel své důkazní břemeno neunesl a neprokázal existenci zdanitelného plnění. Navíc v řízení vyplynuly skutečnosti nasvědčující tomu, že jak společnost HAŠ, v. o. s., tak společnost VALÁŠEK PLUS, spol. s r. o., které měly deklarované opravy provádět, tyto neprováděly a pouze vystavovaly faktury. Důvody pro tento závěr žalobce popsal a zhodnotil ve svém rozhodnutí, na které odkazuje. Zejména poukazuje na skutečnost,

že u faktury vystavené společností HAŠ, v. o. s., na níž měla participovat i společnost KOREX, spol. s r. o., byla předmětem opravy forma č. 12.00-20 HC 51, kterou však konečnému odběrateli Barum Intercontinental, a. s., nefakturoval stěžovatel, ale T. M.. U faktury č. 960193 s datem zdanitelného plnění 25. 11. 1996 byla předmětem opravy (dle dodacího listu) oprava formy 14-30 TZ 13, která však konečnému odběrateli byla fakturována již 27. 9. 1996. Navržené svědci nemohou potvrdit obchodní případy, tak, jak je tvrdí stěžovatel a jejich výpovědi by nemohly změnit důkazní situaci vycházející z uvedených dokladů. Ostatně stěžovatel ani nespécifikoval, co by mělo být výsledkem těchto svědků prokázáno. Žalovaný vážil nezbytnost provedení navržených důkazů a dokazování provedl v dostatečné míře. Tyto důkazy také v souladu se zákonem vyhodnotil. Z těchto důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2009 stěžovatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 a dovozuje z něho protiprávnost a protiústavnost zásahu do jeho základních lidských práv a svobod, kterého se dopustil správce daně zahájením daňové kontroly bez sdělení důvodů pro její konání. Podle nálezu Ústavního soudu nesmí být provedení kontroly svévolné a správce daně je povinen vyslovit konkrétní pochybnosti či podezření, které zahájení kontroly odůvodňují.

Žalovaný k doplnění kasační stížnosti uvedl, že názor Ústavního soudu je názorem ojedinělým a zcela překvapivým. Navíc tento názor přímo odporuje právní úpravě plynoucí z daňového řádu. Nález nebyl Ústavním soudem ani zveřejněn ve Sbírce zákonů, což by založilo jeho všeobecný význam. Je třeba rozlišovat mezi nálezy, v nichž byla zohledněna specifika určitého konkrétního případu a nálezy mající zásadní sjednocovací vliv. V dané věci se jednalo právě o nález ve věci vyznačující se určitými specifickými skutečnostmi. Jednalo se o zdanění fyzické osoby namítající prekluzi z důvodů formálního zahájení daňové kontroly, přičemž k tomuto zahájení došlo v poslední den lhůty. Pokud by nález, prezentující dokonce názor pouze dvou soudců, měl být změnou obecných pravidel pro zahajování kontroly, nemohl to správce daně v r. 1999 předvídat. Žalovaný poukazuje na odlišné stanovisko předsedkyně rozhodujícího senátu Ústavního soudu, s nímž se plně ztotožňuje. Žalovaný zejména zdůrazňuje, že daňová kontrola má i význam preventivní. Oznámení důvodů zahájení kontroly by předpokládalo leckdy rozsáhlé šetření před tímto zahájením. Svévůli v zahajování kontrol lze vyloučit náhodným výběrem kontrolovaných subjektů za pomoci výpočetní techniky, což vyloučí lidský faktor. Takto je institut daňové kontroly chápán v evropském prostoru - tedy jako kontrolní institut na základě náhodného výběru či dle určitého klíče, na základě rizikových parametrů, automatických analýz apod., sloužící k ověření plnění daňových povinností a zároveň i působící preventivně. Z informací opatřených Ministerstvem financí je kontrola pojmána ve smyslu předmětného nálezu Ústavního soudu pouze v Bělorusku. Nakonec upozorňuje na skutečnost, že toto doplnění kasační stížnosti bylo podáno se značným časovým odstupem od vydání napadeného rozsudku krajského soudu, což považuje za vyloučené. I nadále setrvává na zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel uplatněné kasační důvody nepodřadil důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s., podle jejich obsahu lze soudit, že vznášá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a, b, d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda odkaz na kasační námítky uplatněné v předchozích kasačních stížnostech, lze považovat za přípustné kasační body. Je třeba vycházet z ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost musí kromě dalších náležitostí obsahovat i důvody, z jakých rozhodnutí, proti němuž směřuje, napadá. Důvody pak musí odpovídat důvodům předpokládaným v § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud je jimi v kasačním řízení vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). To předpokládá dostatečnou konkretizaci kasačních bodů. Zde lze vycházet z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005,

č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (dostupné na www.nssoud.cz), jímž vymezil nezbytnou konkretizaci žalobních bodů: *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž podle písm. d) citovaného ustanovení je žalobce povinen uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovanou) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* Tyto závěry jsou aplikovatelné, s ohledem na ustanovení § 120 s. ř. s., rovněž na kasační stížnost.

Podanou kasační stížností stěžovatel napadá jiné rozhodnutí soudu než v kasačních stížnostech, na jejichž obsah odkázal. I když se jedná o rozhodnutí téhož soudu a v téže věci, je třeba s přihlédnutím k charakteru předmětných námitek konstatovat, že tato skutečnost nezabavuje stěžovatele povinností uvedených v předchozím odstavci. Nestačí proto pouze obecně odkázat na dřívější kasační stížnosti, neboť krajský soud rozhodoval nově na základě nového jednání a mohl některé sporné otázky vypořádat a zdůvodnit odlišným způsobem (a také tak učinil, neboť jeho poslední rozsudek je podstatně propracovanější, než ty předchozí). Nemůže pak být úkolem Nejvyššího správního soudu určovat, do jaké míry lze jednotlivé kasační námítky směřující proti původnímu rozhodnutí krajského soudu vztáhnout i na jeho rozhodnutí nové. Toto měl učinit stěžovatel v kasační stížnosti. Kasační stížnost tak není přípustná v rozsahu námitek odkazujících na námítky uplatněné stěžovatelem v jeho předchozí kasační stížnosti.

Lze tak shrnout, že stěžovatel přípustně uplatnil námitku směřující proti porušení zásad plné jurisdikce nevyslechnutím svědků, námitku nepřesné interpretace svědecké výpovědi svědka K., jakož i hodnocení významu navrženého výsledku svědka H1. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukázal na způsob zahájení daňové kontroly odporující nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Tuto námitku, lze navzdory vyjádření žalovaného, považovat rovněž za přípustnou, neboť ji stěžovatel nemohl uplatnit v žádné předcházející fázi řízení. Názor, který zde Ústavní soud vyslovil, je zvratem v dosavadní judikatuře a před datem vydání zmíněného nálezu nebyl v teorii ani v praxi zastáván.

Prvotní námitkou, kterou se Nejvyšší správní soud musel zabývat, je námitka prekluze práva vyměřit či doměřit daň. Právní názor vyslovený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, č. j. 2 Afs 1/2006 - 119, ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 81/2007 - 73 a v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161 (vše dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vycházel v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud, byl totiž překonán nálezy Ústavního soudu, v nichž se Ústavní soud konstantně a bezrozporně vyjádřil, že soudy musí zkoumat, zda nedošlo k prekluzi daně i bez námítky účastníků řízení. Odkázat lze zejména na nálezy ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, v němž Ústavní soud vyložil, z jakých důvodů soudům uvedená povinnost vzniká. Podle Ústavního soudu „argumenty, na nichž je závěr o nutnosti namítnout prekluzi práva na doměření daně postaven, se opírají výlučně o text soudního řádu správního, a přehlížejí širší souvislosti, plynoucí ze systémové povahy práva, jakož i východiska, na nichž je postavena dispozitivní zásada.“ K systémové povaze práva Ústavní soud uvedl, že „Institut prekluze využívají prakticky všechna odvětví právního řádu (...). Ze širokého zastoupení prekluze v různých právních odvětvích vyplývají také samozřejmé obsahové rozdíly; přesto však vždy zůstávají určité znaky společné, bez nichž by již nebylo možno o prekluzi vůbec hovořit. Mezi ně lze v prvé řadě počítat konstrukci prekluze, založenou na dvou právních skutečnostech: na uplynutí doby a na neuplatnění práva v této době. Důsledkem prekluze je dále vždy zánik samotného subjektivního práva. Konečně za společný rys prekluze lze považovat i to, že k ní má orgán veřejné moci přiblížit z úřední povinnosti; tento požadavek je logickým důsledkem závažnosti následků, které jsou s prekluzí spojeny. Účelem jakéhokoliv

procesu nikdy není ochrana neexistujících či fiktivních práv, a proto nelze prekludovanému právu poskytovat ochranu.“

Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudcích vydaných v obdobných věcech dne 12. 6. 2009, č. j. 7 Afs 114/2008 - 92 a dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 115/2008 - 80, je povinen ve své další rozhodovací činnosti respektovat „zřetelně argumentačně“ vyjádřený právní názor Ústavního soudu, byť citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nebude nahrazeno žádným novým rozhodnutím rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 - 135, s ohledem na citované nálezy Ústavního soudu, uvedl, že pokud by správní soudy nepřihlížely k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům, čímž by se dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob. Soudy přitom nemusí v každém svém rozhodnutí z oblasti finančního práva explicitně zdůvodňovat, zda došlo či nedošlo k prekluzi ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků. Pokud účastník řízení prekluzi nenamítal a soud poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k negativnímu závěru ohledně prekluze, není nutné, aby své úvahy v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Soud má však povinnost vždy se vyjádřit k otázce prekluze, je-li namítána, a dále v případě, že sice nebyla namítána, ale přitom sám dospěl závěru, že k prekluzi práva skutečně došlo. V dané věci krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně uvedl, že se námitkou prekluze s ohledem na názor uvedený v usnesení rozšířeného senátu vůbec nezabýval, i když ji stěžovatel v replice uplatnil. Bude tedy na krajském soudě, aby v dalším řízení námitku prekluze posoudil, neboť pochybil, pokud tak neučinil. Nejvyšší správní soud za dané procesní situace nemůže sám hodnotit otázku, zda v dané věci uplynula prekluzivní lhůta ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků. Pokud by se touto otázkou zabýval, aniž se s ní předtím vypořádal krajský soud, nahradil by tímto postupem ve své podstatě závěry krajského soudu a vzal by účastníkům řízení možnost obrany proti takto formulovaným právním závěrům v opravném prostředku, tj. v kasační stížnosti, a tím by Nejvyšší správní soud v daném případě nepřipustným způsobem zasáhl do procesních práv stěžovatele. V tomto směru je kasační stížnost opodstatněná.

Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit ani k námitce stěžovatele, že při zahájení daňové kontroly mu nebyly správcem daně sděleny jakékoli pochybnosti či podezření, tzn. důvody k jejímu zahájení. Tato námitka úzce souvisí s posouzením námitky prekluze práva vyměřit daň, neboť krajský soud se bude muset v rámci námitky prekluze zabývat tím, zda zahájení daňové kontroly bylo v daném případě úkonem ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků či nikoliv, stejně tak jako z tohoto hlediska musí posoudit úkony žalovaného provedené v odvolacím řízení.

I další námitky odpovídají těm, které již řešil Nejvyšší správní soud v označených věcech sp. zn. 7 Afs 114-115/2008. Ke způsobu, jakým krajský soud reagoval na stěžovatelův návrh doplnit dokazování výsledkem svědků, zde Nejvyšší správní soud uvedl, že je nesporné že krajské soudy rozhodují ve správním soudnictví v tzv. plné jurisdikci. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, rozhodování v tzv. plné jurisdikci znamená konkrétně např. to, že soud posuzuje nejen zákonost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost provádět také dokazování. A to i v případě, že se jedná o důkazy, které nebyly navrženy žalobcem v průběhu správního řízení. Na druhou stranu ale Nejvyšší správní soud vždy uváděl, a považuje za nutné to připomenout i nyní, že krajský soud by měl zvažovat rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, a ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů má totiž přes svá specifika stále především kasační charakter. Znamená to tedy, že krajský soud nemá povinnost provést každý účastníky navržený důkaz. Má však povinnost řádně zdůvodnit, proč jejich provedení nepovažuje za nutné, což platí jak pro důkazy, které již byly

v řízení před správním orgánem provedeny a účastník řízení z nějakého důvodu navrhuje jejich opakování, tak pro důkazy, které by měly být poprvé provedeny v soudním řízení. Hlavním kritériem, podle kterého Nejvyšší správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí krajského soudu ve vztahu k uvedené námitce, tedy je, zda krajský soud svůj závěr o nadbytečnosti provést výslechy navržených svědků řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že jistě nelze přičítat k jeho tíži, že soudní řízení již probíhá dlouhou dobu, a bylo by jen stěží akceptovatelné, pokud by krajský soud zamítl návrh na provedení daných důkazů pouze z tohoto důvodu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku však ve vztahu k jednotlivým svědkům podrobně zrekapituloval, co bylo z jejich svědeckých výpovědí zjištěno a proč není nutné jejich výpovědi opakovat. Stejně tak se vypořádal s návrhy na výslech svědků H1 a V., když u žádného z nich zejména neshledal, že by jeho výpověď mohla prokázat faktické uskutečnění předmětného zdanitelného plnění, což krajský soud oprávněně považoval za meritum věci. Dále stěžovatel považuje za zkrácenou výpověď svědka K. (jednatel VALÁŠEK PLUS, spol. s r. o.), když soud vycházel pouze z její části. Z protokolu o výslechu J. K. ze dne 9. 8. 2000 je zřejmé, že uvedl, že opravy sám neprováděl a že „zaúkoloval určité pracovníky“. K otázkám na dopravu, na společnosti, pro které opravy byly prováděny a na další konkrétní skutečnosti, odpovídal pak značně neurčitě a nekonkrétně. Je pravdou, že vyslychající dožádaný správce daně měl k odpovědi na provádění oprav, položit další upřesňující otázku, i to, že správce daně požádal o doplnění výslechu, ovšem v té době již byla jeho firma nekontaktní. Krajský soud sice uvedl pouze část výpovědi tohoto svědka, ale nelze dospět k závěru (s ohledem na ostatní obsah výpovědi jmenovaného), že by závěr při úplné citaci mohl být jiný. Tato skutečnost by sama o sobě důvodem ke zrušení rozsudku být nemohla.

Jak bylo výše popsáno, krajský soud velmi obsáhle popsal výsledek dokazování a stejně tak důkladně provedl jeho hodnocení a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry v tomto směru ztotožňuje. Bližší rozbor je ovšem nadbytečný za situace, kdy je třeba rozsudek krajského soudu zrušit proto, že se nezabýval otázkou prekluze doměření daně.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu